

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Українську Помісну
Православну Церкву!

Часопис
Волинської єпархії
Київського Патріархату

№ 6 (31) червень 2007 р.

НАШ ПЕРВОІЄРАРХ – ЗНОВУ НА ВОЛИНІ

День Святого Духа – храмовий празник кафедрального собору Святої Трійці в Луцьку. За багаторічною традицією Волинську єпархію цього дня відвідує Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет. Не порушив Святійший цього узвичаєння і цього річ.

Високий гість прибув до Луцька напередодні увечері. На межі Волині й Рівненщини його зустріли єпископ Луцький і Волинський Михайл і канцлер протоієрей Микола Цап, а в обласному центрі на церковному подвір'ї – представники влади, духовенства та численні віряни. Наступного дня, на престольне свято, Первоієрарх очолив Божественну Літургію в головному храмі єпархії. Йому співслужили: митрополит Рівненський і Острозький Євсевій, владика Михайл, о. Микола Цап, обласний декан протоієрей Іван Семенюк, декан кафедрального собору протоієрей Володимир Подолець, ректор Волинської духовної семінарії протоієрей Іван Нідзельський, намісник Замкового чоловічого монастиря Різдва Христового в Луцьку ієромонах Святополк (Канюка), декани та інші священнослужителі. Разом з тисячами вірних молилися голова облдержадміністрації Володимир Бондар, голова облради Анатолій Грицюк, луцький міський голова Богдан Шибя.

Під час Служби Божої, яку транслювала в прямому ефірі обласна телерадіокомпанія, Патріарх виголосив велику проповідь про дію Святого Духа від апостольського часу до наших днів. А вже після відправи, даючи інтерв'ю представникам місцевих ЗМІ, владика Філарет охарактеризував нещодавній акт возз'єднання РПЦ із Російською

Православною Церквою Закордонною. Він, зокрема, сказав: «Те, що вісімдесят років незмінно називалося «карловацьким розколом», нині Московська Патріархія називає не більше ніж розділенням, а священнослужителі, з якими не вільно було навіть спілкуватися, прийняті до єдиної РПЦ у такому сані, всі ж їхні священнодії протягом усіх цих років тепер визнаються благодатними й канонічними. Це означає, що в основі розколу лежала політична причина (встановлення радянської влади, яку одна частина РПЦ визнала, а інша не визнала), і коли не стало її – не стало врешті-решт і розколу. Це станеться і з Українським Православ'ям: зникнуть політичні причини розколу – Українське Православ'я возз'єднається».

Після традиційного хресного ходу Патріархові подякували за приїзд голова облдержадміністрації В. Бондар і владика Михайл, учні з Центру християнського виховання дітей

і молоді проспівали многоліття, а тисячі й тисячі лучан радісно вітали первоієрарха.

На завершення візиту його святість оглянув приміщення Замкового монастиря Різдва Христового у Луцьку.

Наступного дня на прохання єпархіальної прес-служби єпископ Михайл поділився своїми думками щодо підсумків патріаршої візитації. На думку владика, Святійший задовольнений візитом, а також тим, що Церква на Волині розвивається динамічно, священнослужителі співпрацюють із місцевою владою задля духовного розвитку волинян. «Для нас дуже важливо, що Патріарх щороку знаходить можливість бути з нами, адже він є символом і чинником єдності українців та вагомою моральною підтримкою в їхньому духовному житті», – підкреслив преосвященний.

Світлина Сергія ДУБИНКИ, ієродиякона ЯКОВА (Мільяна)

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

14 червня – преподобного Агапита Печерського, лікаря безвідплатного

Діялося це в XI столітті. Один киянин на ім'я Агапит постригся в ченці Печерського монастиря. Від Бога він мав дар цілителя – виліковував зіллям і молитвою. Але всіляко старався, щоб не розходилася про нього людська слава, бо знав, що не сам він лікує, а Господь за його ревним проханням. А проте чутка про дивовижного зцілителя рознеслася далеко за монастирські мурі. Тож, коли тяжко занедужав князь Чернігівський Володимир Всеволодович, згадали бояри, що є у столичному граді такий славетний лікар. Але спершу вдалися до відомого на той час неправославного медика-вірменина, майстра своєї справи. Мав той давню суперечку з Агапитом, бо, на відміну від прозорливого чорноризця, казав

недужим про час їхньої смерті. Тож не раз хворі настільки переймалися почутим, що й справді помирили у вказаний строк. Одного ж разу такого «безнадійного» принесли до Агапита – і він виходив хворого, чим і осоромив того нечесного цілителя. Ба більше: Агапит ніколи не брав грошей за своє цілительство, а вірменин був ласий до подарунків.

Отож, коли жодні заходи загребушого лікаря не допомогли, а князь навпаки – дедалі занепадав на здоров'ї, послав він бояр до Печерського ігумена Йоана, щоб той відпустив Агапита у Чернігів. Агапит же ніколи не виходив за стіни обителі, бо дав Господеві

таку обітницю. Тож бояри повернулися до князя лише із зіллям від цілителя, сам же Агапит усамітнівся для молитви за слабого. Як Володимир спожив того помічного зілля – відразу встав на ноги. Зі щирою дякою послав тих же бояр до свого рятівника з коштовними дарунками. Та, звісно, чернець-безсрібник не побажав узяти їх, а просив передати князеві: хай дякує Богові за своє видужання і роздасть багатство убогим. Так той і вчинив.

Але лікарі теж хворіють, навіть чудотворці. Занедужав якийсь і блаженний Агапит. Прийшов до нього його суперник-вірменин і прорік: «Оце за три дні помреш». – «Ні, – відказав

той, – не за три дні, а за три місяці». – «Якщо за три місяці, то я повірю, що ти й справді цілитель і прозорливець, а твоя віра краща за мою». Наступного дня чернець одужав і жив здоровий ще три місяці, та й потому помер. Сталося це близько 1095 року. По його блаженній кончині вірменин прийняв Православ'я і постригся в монахи та, як сказано в «Киево-Печерському патерикові», «у добрій славі закінчив своє життя».

Історія цих двох лікарів для нас вельми повчальна, оскільки нині теж поширилося здирицтво в українській медицині та неправедне лікування. Нехай же святий Агапит буде нашим «людям у білих халатах» добрим прикладом і небесним заступником, усі ж ми просимо: «Преподобний Агапите Печерський, лікарю безвідплатний, моли Бога за нас!»

Віктор ГРЕБЕНЮК

Боголюб'язний читачу!

«Волинські єпархіальні відомості» – надійна підмога та хорисний засіб у духовному житті православних волинян. Аби часопис став таким і для Вас – зробіть перший крок назустріч: випишіть його в будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця. Передплатна вартість одного примірника з доставкою – лише 30 к.

(без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталозі обласної періодики – 91241.

Надсилаємо газету передоплатою в усі регіони України та в усі країни світу. Архів основних публікацій часопису, оперативні церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslavja.lutsk.ua

НОВИНИ

Архієрейські служіння

На свято Переполовня П'ятдесятниці преосвященний спільно з архієпископом Тернопільським і Кременецьким Іовом та єпископом Тернопільським і Буцацьким Нестором відправив Божественну Літургію на Божій горі, що біля Почасва. Цей празник – нагода для відпустового свята на цьому святому місці.

Храмове свято очолив архієрей і в луцькій Свято-Юр'ївській церкві, яка відлічила 109 літ із часу заснування як військового храму місцевого гарнізону. За Богослужінням молилися командир Луцького прикордонного загону підполковник Володимир Бондар, інші офіцери, начальник військового лісництва Віталій Приймак. Після урочистого Богослужіння єпископ Михаїл і підполковник Володимир Бондар у штабі загону підписали угоду про співпрацю між Волинською духовною консисторією та цим військовим з'єднанням.

У День Перемоги й поминання спочилих воїнів єпископ Михаїл очолив панахиду по всіх загиблих у Другій світовій війні. Уперше священство Київського Патріархату служило на міському Меморіалі вічної слави перед головним монументом (у попередні роки ці моління відбувалися лише перед пам'ятниками загиблим «афганцям» та жертвам акції «Вісла»). Богослужіння пройшло відразу після мітингу з нагоди 62-ї річниці з дня Перемоги над нацистською Німеччиною. Поминальні Богослужіння з цього приводу провели в багатьох парафіях області.

У Старій Вижівці преосвященний освятив хрест і наріжний камінь майбутнього храму Святителя Василя Великого, після чого учасники свята хресним ходом прийшли до пам'ятника армістратигів Михаїлу, спорудженого у центрі селища, де відправили молебень.

Сумним було цьогорічне святкування Вознесення Господнього в Горохові. Напередодні п'яний міліціонер збив на смерть двох дітей. Тому після Божественної Літургії у Вознесенському храмі, яку очолив архієрей, відбувся хресний хід до каплиці в центрі міста, де по них звершили панахиду.

19 травня, під час відзначення дня ВДУ ім. Лесі Українки, а також Дня Європи і Дня науки, владика освятив хрест на місці будівництва університетської церкви Святої Софії – Премудрості Божої, яка,

як наголосив преосвященний в інтерв'ю місцевій пресі, буде відкрита для всіх: діятиме і як міський парафіяльний храм, і як місце молитви для християн інших конфесій. На урочистому засіданні вченої ради, що відбулося після освячення, ректор Ігор Коцан вручив архієреєві подячну грамоту.

У другій половині травня єпископ здійснив архіпастирський візит у селище Жовтневе Нововолинського деканату, освятив Луцьку загальноосвітню школу

СВЯТІ

«Я ПОЛЮБИВ СТРАЖДАННЯ»

11 червня – святителя Луки, архієпископа Сімферопольського, сповідника. Цього року Церква відзначає 130 років від дня його народження

Православні нечасто відзначають дні народження угодників Божих, а переважно дні їхньої смерті або дні знайдення мощей тощо. Але згадати про святого в той день, коли Господь привів його у світ, молитовно звернутися до нього саме в ту дату – теж добре діло. Тим більше, що не так давно в Луцьку замироточила ікона цього святого, і від неї були численні зцілення, тож лучани не могли не згадати про святителя в день його ювілею. Те, що ікона замироточила в храмі Київського Патріархату, свідчить про неправдивість тих, хто заперечує його благодатність, а те, що вірні й духовенство нашого Патріархату так урочисто вшановують святого, який був за походженням росіянином, заперечують вигадки, нібито УПЦ КП – політична націоналістична організація, а не Христова Церква, де нема «ні грека, ні юдея».

Хресна хода з чудотворним образом розпочалась від Благовіщенського храму, де він перебуває постійно, і попрямувала через ціле місто. Процесію, у якій взяли участь миряни і духовенство луцьких міських і районного деканатів, очолив канцлер протоієрей Микола Цап. Зустріли її біля брами кафедрального Троїцького собору єпископ Луцький і Волинський Михаїл та соборне духовенство. У цьому храмі, де образ залишено на кількаденне вшанування, відправили Вечірню з акафістом святителів Луці.

У проповіді владика зазначив: «Згадуючи про численний сонм Божих угодників, ми часто думаємо лише про тих, хто спасався у давньоминулих століттях, а проте наші дні дали світові не одного подвижника, хто удостоївся місця серед лику святих. Луці Кримському довелося боротися проти духів злочи піднебесної в ті часи, коли особливо великими були більшовицькі гоніння на Христову віру, однак він не тільки не зрадив Бога, а й, незважаючи на катування, заслання, всіляку зневагу, не втрачав жодного випадку, щоб свідчити про Христа, про істини Православ'я. У той час, коли безбожництво було офіційною ідеологією в Радянському Союзі, він свідчив, що немає ворожнечі між справжньою наукою і справжньою релігією. Це був учений християнин. Тепер, звісно, немає гоніння, яких зазнавали перші християни та віруючі за часів державного атеїзму, але перед християнином стоїть чимало спокус, аби звести з істинного шляху. Святитель Лука подолав ті спокуси, що стояли на його шляху, маємо і ми долати свої. Бо, як знаємо з Писання, місто буде помилуване і задля десяти праведників».

Яким він був у земному житті? Для багатьох з нас – сучасником. Чимало людей знало його професором медицини, блискучим хірургом, автором численних наукових праць, зачинателем нових напрямків у медицині. Багато вірян знали його як істинного пастиря народу православного, блискучого проповідника, ревнителя Благочестя, який був готовий голову покласти за те, щоб не відступити від жодного догмата.

Хто ж він насправді? Людина-легенда? Так, бо ще за життя його мали за святого, за людину, яка змогла власним життям довести неправдивість радянської доктрини про несумісність, ворожність науки і релігії. Життя святого є прикладом високого служіння Істині, прикладом несхибного стояння у вірі. Навіть у часи найбільшого розгулу анти-

релігійної кампанії він ніколи не знімав рясня і хреста, навіть в університеті читав лекції у священничій одежі, під час операції перед ним завжди стояла ікона Богородиці, перед нею він молився, ставив хрест йодом на тілі пацієнта і, водимий Божою Рукою, творив воістину чудеса, спасаючи часто і безнадійних хворих.

Усі спроби атеїстичних агітаторів блискуче розбивалися аргументами владики. Одного разу на запитання: «Як це ви, професоре, ніколи не бачили Бога, а вірите в Нього?» – Лука відповів: «А ви в розум людський вірите?» – «Вірю». – «А я неодноразово відкривав людський череп, розтинав мозок – і ніякого розуму там не знаходив. Знімаючи черепну коробку, не бачив у ній ні розуму, ні глупоти. Так само і я не бачив Бога. Але, щоб мати смисл життя, необхідно вірити в те, що Він є. З Богом життя знаходить мету, опору. Маючи Бога в душі, наповнюєшся справжнім багатством».

Як зміг досягнути святитель недосяжної величі духу, якої не змогли зламати 11 років заслання і таборів? Читаючи його біографію і порівнюючи з життями інших святих Церкви, відзначаємо спільне – дійсну, жертвовну любов до Бога і до людей, готовність ще з дитинства служити ідеалам Добра.

Господь щедро наділив Валентина Войно-Ясенецького (мирське ім'я святого) талантами. Він мав чималий хист до живопису, навчався паралельно у гімназії і в Київській художній школі у 1890–1895 рр. Потім вступає до Петербурзької академії мистецтв, створює власні полотна, бере участь у виставках, продовжує навчання в Мюнхені. Але змінює рішення щодо кар'єри художника, вступивши в 1898 р. на медичний факультет Київського університету. Що ж спонукало молоду людину різко змінити свій життєвий шлях? Як згадував сам святитель – бажання принести людям якнайбільше користі: «Я вивчав медицину винятково для того, щоб бути сільським, мужицьким лікарем».

Не стримував професор Валентин Войно-Ясенецький дію в собі Благодаті, регулярно відвідував Богослужіння, а будучи головним лікарем Ташкентської лікарні, за часів революційної розрухи, 1921 року, на пропозицію місцевого владика Інокентія стати священником, відповів: «Добре, владико, стану священником».

Того ж року приймає чернецтво й рукопокладається на єпископа. Затвердив сан Патріарх Тихон, будучи вже під арештом.

Тяжким було життя єпископа Луки: довгі роки поневірянь, розлука з ближніми, часто на межі життя і смерті. Святитель знав, що всі арешти, табори, тюрми, допити, катування, заслання, хвороби, діяльність його як хірурга, архієрейське служіння – усе з волі Божої. Але більше, ніж власна доля, тривожила його доля Церкви. «О Матір моя зневажена, Свята Церкво Христова! Ти сіяла світлом правди і любові, а нині що з Тобою? Хто винен у Твоїй нарузі? Чи тільки
(Продовження на 4 стор.)

№ 7, на Весняного Миколи у селі Журавичі Цуманського деканату очолив храмовий празник, взяв участь у заходах з відзначення Дня героїв у Луцьку, відправив молебень у кафедральному соборі з нагоди відкриття П'ятого міжнародного фестивалю українського фольклору «Берегиня».

До Дня матері

«Усе, що в світі істинно святе, то мамині невтомні руки». Під такою назвою в луцькій «Просвіті» відбувся захід з нагоди Дня матері та Міжнародного дня сім'ї. У ньому взяв участь єпископ Михаїл і представники інших християнських конфесій. «Пресвята Марія, Мати Сина Божого, хай оберігає затишок українських родин», – побажав владика, вітаючи багатодітних матерів, усіх учасників свята. Після цього на його пропозицію очільники релігійних організацій і весь зал прочитали молитву «Богородице Діво, радуйся».

День матері належно відзначали й інші православні спільноти нашого краю. Зокрема, цього дня в актовій залі чоловічого монастиря Святителя Миколая Чудотворця, що в с. Жидичин Ківерцівського району, місцеві матері приймали оригінальні вітання маленьких вихованців недільної школи та молоді з православного молодіжного братства Преподобного Миколи Святоші, князя Луцького. Про це повідомив братський сайт pramol.rel.org.ua. Насамкінець ченці відправили подячний молебень і всі присутні жінки одержали в подарунок «Акафіст Пресвятій Богородиці», яка є найкращим прикладом материнства.

Тепло вітали жінок і в с. Нові Червища Камінь-Каширського деканату. Настоятель місцевої парафії Різдва святого Іоана Хрестителя священник Олександр Лосев організував святковий концерт у місцевому клубі, де виступив сімейним ансамблем. До речі, напередодні ця священнича сім'я взяла участь у такому ж заході під назвою «Співай, родино!» на сцені районного будинку культури.

«Ой маю я три матері та всі три хороші» – такою була назва святкового дійства, що відбулося у луцькому Хресто-воздвиженському храмі. Перша матір – Церква, друга – Батьківщина, третя – мама, яка народила і виростила. Близько тридцяти дітей – вихованців недільної школи, навчання у якій веде настоятель парафії священник Василь Ключак, виконували вірші, пісні (керівник дитячого хору Юлія Стасюк) про Богородицю, Україну, рідну матінку, чим неабияк розчулили присутніх мам і бабусь, усіх парафіян. А на церковному подвір'ї був накритий малечі солодкий стіл. Цей захід було висвітлено у програмі Волинського телебачення.

Кілька днів по тому в залі засідань Маневичської районної ради і райдержадміністрації відбулись урочисті збори з нагоди Свята матері і сім'ї, на яких ушанували родини, що є прикладом доброго сімейного життя, виховання дітей. У заході взяв участь настоятель місцевого храму Святої Трійці в Маневичах о. Михайло Мельничук.

Діяльність консисторії

На черговому засіданні Волинської ради Церков (ВРЦ) за участю голови облдержадміністрації Володимира Бондаря та голови облради Анатолія Грицюка представники релігійних організацій (з благословення єпископа Михаїла Київський Патріархат представляв прес-секретар єпархії протоієрей Віталій Собко) скерували звернення до обласних очільників, у якому заявили про підтримку ініціативи щодо поглибленого вивчення християнської етики в загальноосвітніх закладах області. Рада Церков, вважаючи «за доцільне долучитися до процесу розробки та впровадження навчальної програми та підручників», сформувала робочу групу, до якої від Київського Патріархату ввійшов директор Центру
(Продовження на 4 стор.)

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

СПИТЬСЯ – ТО Й СНИТЬСЯ...

«Не приймай і не відкидай» – радять афонські ченці щодо снів

Запитання

Що таке сон? Як повинен християнин ставитися до сновидінь? Чи можна вірити снам? Чи можна користуватися сонниками?

Відповідає

протоієрей Віктор Михалевич

«Снився мені сон, і занепокоївся дух мій, щоб пізнати той сон» (З Книги пророка Даниїла).
«І буде останніми днями, говорить Господь: Я виплю від Духа Свого на всяке тіло, і будуть пророкувати сини ваші та ваші доньки, юнаки ж ваші бачити будуть видіння, а старим вашим сні будуть снитися» (З Діань святих апостолів).

Третину життя людина проводить уві сні. Святі отці Православної Церкви розрізняють три види сновидінь. Перший – найпоширеніший – це суєтні, пусті сні, що нічого не означають. Вони є відображенням у мозку людини її буденних тривог і турбот. Подруге, бувають сні духовного походження: забарвлені або певною духовною силою, що страшиє, позбавляє спокою, недобре збуджує, або ж, навпаки, – приносять мир у душу. І, по-третє, є сні, що мають пророче значення, про які багаторазово згадується у Біблії (пророчі сні патріарха Йосипа, фараона, Навуходоносора, Йосипа-обручника тощо).

Бажаєте одержати відповідь православного богослова на Ваші запитання? Надсилайте їх до редакції на адресу: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1 або телефонуйте – (0332) 72-21-82.

Душевне життя людини не припиняється і під час сну. Але вві сні замість звичайної свідомості активізується так звана підсвідомість.

Святий Симеон Новий Богослов пише: «Те, чим душа зайнята і про що говорить тілесній у бадьорості, про те мріє або філософствує вона й уві сні: якщо проводить увесь день у клопоті та справах житейських, то те ж суєтить її у сні; якщо ж вона наповнюється Божественним, небесним, то й під час сну вона перебуває у цьому й умудряється видіннями». Звісно, слід мати на увазі і вплив нашої фізіології, наприклад, жажливі видіння при хворобах органів тіла.

Святі отці навчають, що сновидіння бувають чистими і світлими тоді, коли наше серце світле й чисте, і що характер снів відповідає духовному стану людини в неспанні. Якщо людина не живе у Бозі та не має в собі Його Духа, то вона перебуває під впливом пристрастей, турбот і суєти. Інакше кажучи, вона знаходиться під владою лукавого духа, який безперервно навіює їй думки та почуття. Те ж саме продовжує робити злий дух з людиною й уві сні. Тут йому ще легше володіти душею, оскільки воля людини ослаблена. Ніби насміхаючись над бідною, поневоленою йому душею, злий дух змушує її переживати безглузді, іноді брудні стани, відповідно, до нечистоти думок та почуттів у неспанні. Саме тому

святі отці як загальне правило забороняють надавати таким снам якогось значення чи тим більше розповідати їх іншим, вважаючи їх одкровеннями з потойбічного світу!

Святитель Феофан Затворник навчає: «Ви питаєте, чи можна вірити снам? Краще не вірити, тому що ворог і вдень багато пустого

навіює в голову, а у сні це йому ще зручніше. Якщо якісь сні збуваються, то дякуйте Богові за милість, за приємні та повчальні сні дякуйте. Від снів звабних, спокусливих швидше очищайте після пробудження душу своєю пам'яттю. Найкращий засіб для цього – молитва і читання євангельських повчань. Зосереджуйте на них усі свої помисли й внутрішнього погляду з цього не відводьте. Погані думки негайно почнуть слабнути й відійдуть».

Мабуть, небагато є тих, хто похвалиться своєю внутрішньою чистотою та доверше-

ністю, а тому й правилом є вищезгадана порада святих отців – не надавати значення снам. Однак, оскільки з милості Божої ми часто помічаємо Боже напучування при світлі дня, то і над деякими снами слід, можливо, задуматися й спробувати їх пояснити собі: чи бува не викриває мене Господь у цьому сні в якомусь гріхові, пристрасті чи слабкості? Чи не хоче Він урозуміти мене або застерегти від чогось?

Святі отці радять сні зберігати в таємниці. Лише досвідченому в духовному житті отцеві чи старцю можна розповідати сні для того, щоб одержати пояснення тих із них, які – ми відчуваємо – мають особливе значення. У Біблії читаємо, що так колись питали значення своїх снів: у праведного Йосипа – єгипетський фараон, у пророка Даниїла – цар Навуходоносор. І, звісно, у жодному разі не звертатися за поясненнями до всіляких чарівників, медіумів, знахарів та книг-сонників, ними написаних. Це страшний гріх і велика небезпека накликати на себе та свою родину різні прокляття. «А ви не прислухайтесь до ваших ворожитів, і до ваших сновидців, і до ваших знахарів, і до ваших чарівників, що говорять до вас... бо вони пророкують вам неправду, щоб віддалити вас з вашої землі, і Я вас вижену, і ви погинете», – говорить Господь устами пророка Єремії, а також в інших біблійних книгах – Левит, Повторення Закону, Псалтир, пророків Ісайї, Даниїла, Михея та ін.

Як щодо снів – чи є вони благодатними, чи від лукавого, так і щодо усіх надприродних явищ у монахів святої Афонської гори є хороше правило: «Не приймай і не відкидай».

ЧУДО

«...ЗАЛИШАЄТЬСЯ ВІРИТИ В БОГА!»

У Лищі поблизу Луцька оновилося багато образів

Диво-ікони

Українці завжди мали у своїй хаті образи. Помешкань, де б не було святих зображень, удавину, мабуть, не існувало. Ікони були прикрашені найгарнішими рушниками, що свідчить про особливо шанобливе ставлення до них господарів. Адже українці завжди були богомільними, тим більше, що з нашої Батьківщини поширювалося хрещення східного світу.

Велику роль іконам наш народ відводив не випадково. У період формування християнського мистецтва у Візантії цим словом позначалося будь-яке зображення Спасителя, Богоматері, святого, ангела чи події у священній історії, незалежно від того, було це зображення скульптурним, живописним, мозаїчним чи якою технікою виконано. Люди це робили для того, щоб було краще молитися. Вони тоді ніби віч-на-віч спілкувалися з Богом, Якого не можна побачити. Через ікону «...ми бачимо зображення тілесного Його вигляду і чудес, і страждань Його, освятяємось і повністю радіємо, і вважаємо себе щасливими. І шануємо, і вклоняємося тілесному Образу Його», – пише св. Йоан з Дамаску.

Бог, створюючи людину, наділив її найбільшою владою: поставив її вище інших земних істот. Але людина сама згрішила, зганьбивши себе. Адам уже не був тим, хто міг стати відображенням Божественної краси. І тоді Господь послав на землю Свого Сина – Ісуса Христа, Який зовні нічим не відрізняється від інших, але має силу спокутувати гріхи всього людства, перенести страждання на хресті та воскреснути. В одній Особі – два Єства: Людське і Божественне. Ісус Христос Своїми стражданнями проклав нам дорогу в Царство Небесне, за умови, що будемо йти туди очищеними. Тому на іконах ми бачимо не просто зображення, і молимося не до скла, паперу чи дошки, а до Первообраза – до того, Хто там зображений. Це може бути як Спаситель, так і Богородиця, як ангели, так і ті, хто ще за життя довів свою ревну любов Господу. Бо чи може дошка творити чудеса? Звичайно, ні. Чи може папір зцілювати? Ні. Чи може скло оберігати від епідемій, нашестя і подібного? Ні. Тим більше ми маємо масу прикладів, коли життя людей змінювали саме святі образи. Церковна література зафіксувала чимало випадків, коли молитви до святих ікон допомагали позбутися пияцтва і наркоманії.

Тому чимало ікон названо чудотворними: через них отримували зцілення багато людей. Ми вже писали про мироточиву ікону святих Луки (Войно-Ясенецького), архієпископа Сімферопольського, сповідника. Оновлення ікон – не менш вражаюче диво. Якщо мироточення ми ще якось можемо побачити, то зафіксувати хід оновлення досить важко. Найчастіше люди вже бачать результат, який можуть порівняти з тим, який вигляд образ мав раніше. Інше чудо трапилося в селі Лище, неподалік Луцька. Там стали спостерігати масове оновлення ікон. Інформація

дуже швидко поширилася Україною, і сюди стали приїздити групи з найвіддаленіших її куточків.

Лищенське диво

У хаті сім'ї Микитчуків перші зміни помітив 24-річний Юрій.

– У понеділок я прокинувся вранці. Пішов поїв, хотів подякувати Богу. Дивлюся на «Таємну вечерю» – появились обриси на лиці, скрізь такі золотисті. Їх майже не було видно. Потім я прикликав сестру свою, маму, тата. Тоді й вони теж переконалися, що ікони оновлюються.

– З'явилось сяйво, золотом покрите, – продовжує мову сусідка Олена Паламарчук. – Куплене воно таким не було. На апостолах, на самому німбові Ісуса Христа, по всій іконі.

У кімнаті Віра Микитчук помітила, як оновлюються образи, з якими вона ще брала шлюбу.

– Вони були старенькі, тьмяні – всі оновилися. І Успіння Богородиці, і Серафима Саровського, і Георгія Побідоносця. А в кімнаті дочки моєї – одна від одної на очах усіх. Я скажу, що це знамення Боже для усіх. Щоб дійсно люди вірили в Бога.

– І потім люди почали сходиться, – продовжує Юрій Микитчук. – І навіть перед ними було таке, що ікони оновлювалися.

– А як воно відбувається?

– От ви дивитесь на ікону – вона змінює свої кольори, стара ікона. Наприклад, потерта набирає кольору, насиченості особливої, яскравості такої.

Благословення Боже

Але перш, ніж продовжити розмову про лищенське диво, ближче познайомимся з Юрієм. Він жив, як і більшість його однолітків. Про Бога згадував хіба що тоді, коли траплялася

біда. Піст для нього не значив нічого. Гору брали розваги.

Усе змінила поїздка в Почаїв. Там, каже Юрій, отримав якесь натхнення на молитву, після чого став регулярно відвідувати церкву. Та ще й праці святих отців заронило добре зерно в душу, піднесення відчув біля святих мощей.

– Раніше я не задумувався так. Знав, що Бог є. Вірив. І все, – ділиться сокровенним Юрій Микитчук. – Ну, не думаєш, наскільки Він близько. Я почав молитися – і Він дійсно зробив чудо таке. Дійсно, коли молишся з душею, тоді й відчуваєш, що Бог є з тобою і біля тебе. Навіть піст переносити значно легше: дух такий піднімається, тобі не хочеться ні їсти, ні пити навіть кілька днів. Це таке відчуття, воно зміцнює тебе.

Свого часу, розповідає Юрій, йому доводилося боротися зі злими силами. Було це в дитинстві, і не один день. Тепер він розуміє, що врятувати від них може лише Господь. Очевидно, що тоді Всевишній зберіг хлопця, якому призначено шлях молятника. Тепер він молившись по годині вранці і ввечері й відчуває від того велике піднесення.

– Раніше ж я не так молився. Як почав, то зрозумів, що можна перемогти злі сили. А раніше боязнь була, відчай. Буває, страх такий нападає, як ти чогось не можеш, з тобою щось буде. А молитва надає впевненості.

– Як Ваші друзі ставляться до того, що Ви так стали молитися, адже відомо, що більшість молоді далека від Церкви. Як вони Вас тепер сприймають? Коли Ви приїхали з Почаєва, Вас же «пикали десь відпочити, розвіятись. І раптом – Ваша відмова...

– Сказали: «Дивно. Який піст може бути? Дивний ти якийсь». Я просто не ходив нікуди. От піст – я не йду.

– А після посту Ви спілкувались?

– Ну так, звичайно. Я ж молодий. Пити кинув, курити три роки тому.

– Тобто Ви відчуваєте, що Ваше життя змінилося?

– Так, відчуваю. Відчув навіть тиждень тому благодать від Бога.

– А як надалі пов'язати своє життя з Богом Ви плануєте?

– Не знаю. Звичайно, молитися і дотримуватися всього того, що Він заповів.

– Одруження чи монастир?

– Буде видно. Як Бог дасть, так і буде. Мені завжди кажуть: «Чого ти не одружився, тобі вже 24 роки?» Я кажу: «Якщо Богові буде угодно, значить, я одружуся, якщо ні – то ні». Мама запитує: «Ну, а як ти будеш знати, чи буде то угодно, чи ні? Може, ні?» – «А просто, – кажу, – коли ти молишся, ти маєш відчуття якесь, чи то треба це робити, чи ні».

– А взагалі багато відчуттів під час молитви приходять?

– Просто коли щось робиш – ти відчуваєш, чи правильно зробив. Потім тебе просто мучить совість. Повинно бути, я думаю, в кожного таке відчуття.

(Продовження на 4 стор.)

НОВИНИ

християнського виховання дітей і молоді в Луцьку священик Андрій Ротченков.

У річницю перепоховання праху Тараса Шевченка в Україні біля монумента Кобзареві в центрі Луцька старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний відслужив панахиду. З ним за упокій раба Божого Тарасія молилися голова облради Анатолій Грицюк, представники облдержадміністрації і Луцької міської ради, численні віряни. А 18 травня отець Олександр на запрошення керівництва Волинського краєзнавчого музею побував на відкритті фотовиставки творів Руслана Теліпського «Монументальна шевченкіана».

Такі ж заходи відбулись у багатьох парафіях нашої єпархії. У Нововолинську 22 травня декан протоієрей Стефан Фульмес відправив панахиду по Тарасові Шевченку, на якій з іншими вірними молилися міський голова Віктор Сапожніков. Отець Стефан промовив проповідь, у якій нагадав про минулість земного життя та про те, що найкращими словами заповіту нащадкам є прохання їхніх молитов.

В Іваничівському деканаті

В Іваничах відбулася зустріч настоятеля храму Казанської ікони Божої Матері протоієрея Андрія Мельничука з представниками Дитячого фонду «Незабудка», який заснований у Німеччині (М. Мульталь). Представники фонду Вернер

Цорн та Герд Альтенбурн обговорили з настоятелем питання щодо відкриття соціального будинку в Іваничах, де діти змогли б після закінчення уроків у школах провести вільний час із вихователями, похарчуватися, підготувати домашні завдання, навчитися чогось корисного у різних гуртках. Тут буде можливість навчати дітей азів віри Христової. Будинок, відкрити який планується восени, матиме змогу розмістити понад триста школярів.

У Маневіцькому деканаті

Село Новоукраїнка невеличке і ніколи не мало свого храму. Православні тут досі належали до поближких парафій Московського Патріархату. Тож те, що сталося в селі цього року на Юрія, є для новоукраїнців справді подією історичною: нещодавно створена громада Київського Патріархату вперше змогла помолитися рідною мовою. Декан священик Андрій Закидальський та інші місцеві священики відправили біля хреста акафіст великомученику Юрієві Переможцю. І хоча вельми рясний дощ не дав зібратися всім парафіянам, але молитва вірних була ревною, тим більше, що її прикрашали два церковні хори – з Маневич і Колок.

У Цуманському деканаті

Кілометрів за сім від села Сильно, що на Ківереччині, у лісі є криничка, де віддавна молилися в разі посухи, зокрема у день Великомученика Юрія Переможця, – і завжди Господь уже того дня посилав дощ. Відомі також кілька зіцільень на тому місці. Та якось занедбалася ця традиція останніми роками. Тож декан протоієрей Тарас Манелюк і настоятель місцевої парафії Апостола Йоана Богослова протоієрей Петро Герасимук цього року на Юрія вирішили відновити давній

СВЯТІ

(Закінчення. Початок на 2 стор.)

будівники нового життя, церкви земного царства, рівності, соціальної справедливості і земного достатку? Ні, повинні ми сказати з грім слезами, не вони одні, а сам народ. Якими слезами оплатить народ наш, що забув дорогу в храм Божий?»

Святитель Лука, канонізований 2000 року, як і за земного життя, Божою Благодаттю, яка цілючим миром з'являється на святій його іконі, зіцільє страждуючі душі й тіла, навертаючи народ до віри.

Ось декілька випадків:

Пан Микола з Житомира потрапляє в жакливу автокатастрофу. Покалічене тіло, поламаний череп стали безутішим горем. Але саме перед тим торік, на початку листопада, почала мироточити ікона св. Луки в храмі Благовіщення Пресвятої Богородиці, що в Луцьку. Молитви до святого, святе миро поставили на ноги молодого чоловіка. Недавній дзвінок Миколи засвідчив – він зараз повністю здоровий і медичне обстеження не виявило потреби в подальшому лікуванні.

Юнак з-під Києва приїхав, шукаючи порятунку, до ікони. Щиро молився, просив заступництва святого Луки, бо в нього була пухлина мозку. Мали робити операцію, але навіть при її успішному завершенні людина була б інвалідом на все життя. Через деякий час знову приїжджає – схвильований і здоровий! Пухлина зникла, потреба в операції відпала! Раділи всі присутні в церкві, служили подячний молебень.

Ось із радісними слезами прийшла молода жінка, розповідаючи, що вона вагітна, але раніше лікарі сказали, що плід неправильно розвивається, треба робити аборт. Але людина, усвідомлюючи, що це вбивство, рішуче відмовилась, повністю поклалась на Господа і заступництво святого Луки, молилася, часто помазувала миром свій живіт – і чудо сталося: лікарі засвідчили, що плід незрозумілим чином став нормальним.

А ось, уже надвечір, поклонитися святому здалеку приїхала жінка і розповіла таку історію. Лікарі поставили фатальний діагноз – рак підшлункової залози рідкісної форми, який неможливо лікувати. Але людина понадіялась на Божу силу, постійно молилася, щоранку вживала миро з освяченою водою – і хвороба відступила. Перед приходом до нас у церкву жінка пройшла обстеження в лікарні на найновішому обладнанні. Лікарі були здивовані, що вона ще жива, засвідчили, що метастази закальцинувалися, припинивши розвиток. Біль, який часто виникає, жінка втихомирює, помазуючись миром.

А жителька Луцька, гарна молодичка, зі-

лилася від гепатиту „С“, тепер її печінка нормально функціонує. Часто можна цю людину побачити в церкві за щирою молитвою.

І ще факт духовного зіцільення. Жінка з приміського села взяла мира, ввечері помазала голову своєму чоловікові, колишньому комуністові, безбожникові. Після того він ледь дочекався ранку, щоб піти ісповідувати свої гріхи в церкві, тепер став практикуючим християнином. І таких зіцільень безліч...

Багато людей зіцільються від душевних хвороб. Приходить до храму хлопець, у якого була паралізована воля, ним керували якесь голоси, він робив, що вони йому наказували. Людина мала велику біду, перший раз він не міг переступити поріг церкви, не міг підійти до Сповіді, до Причастя, але Божа благодать перемогла, юнак часто сповідався і причащався, згодом зміг молитися, боротися з нечистою і тепер спокійно ходить у храм, славлячи Бога.

Якось увечері стався ще надзвичайний випадок: перед помазанням, підійшовши до ікони, приємна на вигляд жіночка почала дивно кашляти, а потім гавкати і видавати жакливі звуки, її стало трясати і кидати, вона повністю втратила контроль над собою. Демонічна сила поривала її знищити ікону св. Луки, але в кількох сантиметрах від неї руки хворої зупинилися, а дикий голос зсередини її кричав «Ой! Не можу!» Усі люди в церкві впали на коліна, почали співати Ісусову молитву. Це було вражаюче! Згодом людина втихла і довго молилася. Наступного дня спокійно, але злякано підійшла до ікони, ніяково просила в людей вибачення, хоча всі розуміли, що то було не з її волі. Людина зіцільлася, тепер може ходити в храм і прославляти Бога.

Отже, не залишає Господь вірних Своїх і всім, кому потрібно, посилає зіцільення, утішення і заступництво через Своїх святих.

Багато приходять до ікони людей, не тільки вірних Київського Патріархату, а й Московського, римо- і греко-католиків. І по їх вірі Господь посилає їм. Не ділить святий Лука людей на конфесії й Патріархати, а страждених утішає і зіцільює...

Приклад цього заступництва хай буде всім нам на врозумлення, бо всі ми знаємо, що Божа присутність є там, де мир, любов, де спокій душевний. Господь дав нам, православним Київського Патріархату, можливість утверджувати мир на своїй землі. Дай, Господи, нам сили понести!

Священик Микола Савчук, настоятель парафії Благовіщення Пресвятої Богородиці в Луцьку, Віктор ГРЕБЕНЮК

ЧУДО

(Закінчення. Початок на 3 стор.)

Серед оновлених образів найстаріші ті, які у хаті від часів одруження Юриних батьків. Інші – придбані здебільшого після

паломництва хлопця на Святу Почаївську гору. Вони себе проявляють тим, що чіткішають їх контури, більш контрастними стають барви. У хаті оновлюються також ті ікони, які приносять з собою люди.

Сусідка Любов Юзюк розповіла:

– Ми принесли ікону «Таємна вечеря», яку вже не мали наміру вішати на стіну. Вона вже була дуже старенька, поношена. І раптом

на очах людей образ став оновлюватися. За якихось кілька хвилин він зробивсь чистеньким, жовтеньким і після Служби набирає кольорів ще. І килимок там видно, і скатертинку. Така простенька іконочка, і ніхто б не подумав, що так може змінитися. Це вже Боже благословіння, Бог над нами і все бачить. І нам залишається вірити в Бога!

– Господь закликає скинути з себе цю земну гріховність і наблизитись до Нього, – підсумовує настоятель парафії Святого Йоана Хрестителя в селі Лище протоієрей Віктор Пушко. – Оновлення ікон, безумовно, є знаком. Нам важко усвідомити, як такі надприродні речі можуть статися. Але в такі хвилини ми насамперед повинні пам'ятати про страх Божий і з тремтінням у серці молитися й уповати на Його милість. Нехай буде воля Отця. Мене тишить, що диво спостерігають набагато більше людей, ніж двоє чи троє. І якби не така кількість свідків, свідчення, безумовно, можна було б поставити під сумнів і, напевне, знайшлися б такі люди. Як псаломспівець Давид говорить: «Безумець говорить у серці своєму: „Бога нема“. Тому безглуздо заперечувати ці чудеса. Це не людська, а саме Божа справа».

Подібні факти свідчать про святість ікон. А це підтверджує істинність і благодатність Православної Церкви.

Андрій ГНАТЮК. Світлина автора

благочестивий звичай. Два хресні ходи, вийшовши з Цумані та Сильно і з'єднавшись у лісі, рушили до кринички. Там священики відправили молебень за дощ – і Господь подав того дня довгождану небесну вологу.

У проповіді з цієї нагоди священики наголосили, що «Творець не просто подає нам дощ, коли ми цього просимо, чи зіцільює недужих, коли вони цього потребують. Кожна така дія Божа спрямована передусім на наше духовне вдосконалення, на посилення нашої віри. Тож і ці струмені на спраглу землю нехай змивають порох із наших душ і будуть ще одним свідченням, як близько від нас Господь і як, на жаль, буваємо далекими від Нього ми».

У Ковельському районному деканаті

У Голобах відзначили 50-річчя надання цьому населеному пунктові статусу селища. Розпочалися святкування з Літургії та молебня за селище. Їх звершив настоятель місцевої парафії Апостолів Петра й Павла священик Микола Лисюк. Він та священик Іван Оринчак, який представляв деканат, взяли участь і в урочистих зборах селищної громади в будинку культури. У привітальному слові отець Іван, зокрема, сказав про важливість пам'ятати свій рідний край, не забувати своє коріння та закликав Боже благословення на Голоби і всіх голобчан.

У Камінь-Каширському деканаті

Минув рік, відколи жителі району мають змогу слухати релігійну передачу на хвилі місцевого радіо. Називається вона «Запитай священика», веде її декан протоієрей Володимир Мицько разом зі своїм братом семінаристом Олегом. Районна рада сприяє цьому послухові братів Мицьків – оплачує частоту, на якій ведеться мовлення, а деканат оплачує лише тривалість звучання – 30 хвилин на місяць. Так мешканці цього поліського району, де, до речі, небагато ще парафій Київського Патріархату, мають змогу почути проповіді на злободенні теми – про алкоголізм, гріх абортів, про церковні звичаї й таке інше. Як би було добре, якби в кожному районі й області знайшлися соратники в цій справі, щоб використовувати і радіо, і телебачення, й інтернет для проповіді Євангелія.

У Луцькому районному деканаті

Цього року на прохання депутатів Баївської сільради, зокрема, її голови Олега Шевчука, настоятель храму Святого Миколая Чудотворця у Городищі-Першому священик Богдан Лисак уперше звершив панахиду в Баєві перед обеліском з нагоди Дня поминання спочилих воїнів. У той же час біля братської могили на цвинтарі правив священик УПЦ МП о. Василь. Після того ієреї зійшлися біля обеліска й привітали селян зі святом. І те, що духовні наставники стояли поруч як брати, переконувало баївців: ні віра, ні обряд не розділяє обидва Патріархати.

У Луцькому міському деканаті

Прот. Петро Атаманів, настоятель парафії Св. Йоана Золотоустого, взяв участь у проведенні відкритого виховного уроку «Роль Церкви у формуванні та вихованні родини» в Луцькому комерційному технікумі. На уроці були присутні представники керівництва закладу, викладачі й батьки. Наводячи різні приклади, священик розповів, як Церква готує юнаків і дівчат до прийняття таїнства Шлюбу, якими мають бути стосунки між членами християнської сім'ї та про благочестиве виховання дітей. Насамкінець о. Петро подарував курсові ікону «Христос із дітьми», а кожному учасникові заходу – образок Святої Трійці.

Підготували Віктор ГРЕБЕНЮК, прот. Віталій СОБКО

СТЕЖИНКА ДО ХРАМУ

СТОРИНКАМИ БІБЛІЇ

АВРААМ

Після потопа люди поступово заселяли землю. Проживши довге і щасливе життя, Ной помер. Не всі його нащадки старались зберігати і поширювати вчення про Бога. Тому люди почали потрохи забувати про Господа. Вони будували величезні держави (Єгипет, Вавилон) і дуже пишались собою. Дехто навіть називав себе богом. Утративши знання про Бога, вони поклонялися зіркам, місяцю, сонцю, тваринам і птахам. Така віра отримала назву поганство. Вона трималась і на нашій, українській землі, у Київській Русі, доки князь Володимир не запровадив Християнство.

Ви любите і шануєте свого тата. Чи сподобалось би йому, якби ви стороннього чоловіка почали називати татом і шанувати його, а про свого тата забули б? Звісно, що не сподобалось би. Так само нашому Небесному Отцеві – Богу не подобалось, коли люди забували про Нього і називали богами птахів, звірів, зірки або себе називали богами.

Господь знову шукав слухняну Йому людину з чистою душею, щоб вона допомогла іншим зрозуміти Бога і повірити в Нього, стати слухняними Господу і бути щасливими.

Творець побачив, що серед нащадків Ноя є такий, чия душа не забруднена гріхом, хто не забув віру в Бога, хто шанує Бога. Звати його Аврам. Він жив у місті Ур Халдейській. Тут також жили нечестиві люди. Вони забули про Єдиного Бога, а поклонялись місяцю як Богові. Тому Господь промовив у чистій душі Аврама: «Вийди із цього краю в край, який Я тобі вкажу».

Аврам послушався Всевишнього. Він узяв свою дружину Сару, племінника Лота, слуг, своє майно і пішов туди, куди кликав його Бог.

Чому Він покликав Аврама вийти із землі, у якій мешкав?

Перша причина та, що Господь не хотів, щоб нечестиві сусіди погано вплинули на Аврама, щоб він не перейняв їхніх недобрих звичаїв. Бог завжди відводить нас від лихих

компаній, застерігає від забруднення поганими словами та звичками. Коли ми бачимо, що люди, які поряд з нами, не слухняні Богові, ведуть гріховне життя, – ми повинні триматись подалі від них. Але не можна ставитись до таких людей зверхньо, вважати себе кращими за них, бо тоді будемо гордитись, а це небезпечний гріх. Навпаки, до тих, хто грішить, мусимо ставитись терпеливо і доброзичливо,

співчувати їм. Якщо вони цікавляться – розповісти їм про Бога, але дружби з ними не водити.

Прочитайте про це ось таку оповідку.

Іванко, повернувшись зі школи, запитав тата: «Чому вчитель казав, щоб ми обминали поганих товаришів? Мені здається, що добрі діти для того повинні товаришувати із поганими, щоб ті виправлялися». Тоді батько пішов у садок, зібрав кілька гнилих яблук, приніс синові і сказав: «Поклади ці яблука в миску до свіжих яблук і побачиш, якими вони стануть». – «Шкода, тату, – відповів Іванко, – бо біля гнилих попсуються і свіжі». – «Так, бачиш, синові, біля неслухняних дітей „попсуються“ і добрі. Добрі поганих самі не виправлять! Для цього потрібно просити допомоги у Господа».

Отже, Бог вивів Аврама з його землі, щоб він не перейняв поганих звичаїв своїх сусідів.

Друга причина, чому Аврам змушений був відправитись у мандрівку, та, що Ханаанський край, куди вів його Господь, був розташований між трьома частинами світу: Європою, Азією і Африкою. Він був ніби містком між цими частинами світу. Щоб потрапити з однієї в іншу, треба було переїжджати через Ханаанський край. Саме там і оселився Аврам. Через цей край проходили каравани.

Караван – це велика кількість верблюдів, які везуть вантажі, а їх супроводжують люди. Коли караван зупинявся, щоб подорожуючі перепочили, Аврам розповідав їм про віру в Єдиного Бога, про те, що неправильно поклоняються зорям, сонцю, тваринам, а треба поклонятися Всевишньому. Люди везли цю науку Аврама в свою країну і переповідали там. Так люди знову дізнавались про Бога. Саме тому Господь дав Авраму нове ім'я – Авраам – «батько багатьох», бо він став батьком усіх віруючих в Бога людей.

Ми можемо взяти приклад з Авраама в тому, щоб розповісти іншим про Творця, запрошувати їх до церкви. Але дуже важливо, щоб наші вчинки не розходилися із нашими словами. Потрібно розповісти про Господа не тільки словами, але і своєю доброю поведінкою.

У ВІЛЬНУ ХВИЛИНУ

Знайдіть у таблиці пропущені в реченнях слова, закресліть їх зверху вниз і впишіть у місця пропусків.

1. Утративши знання про Єдиного Бога, люди називали богами ..., ..., ..., ...

2. Віра в неправдивих богів називається ...

3. Бог вивів Аврама з його землі, щоб він не перейняв погані ... своїх сусідів.

4. Авраам поширював серед людей ... в Єдиного Бога.

И	К	Ф	Ш	Ю	Ж	З	Й	У	Щ
З	П	У	Ч	П	Є	В	Ї	Т	Л
Ж	Т	Т	Ц	О	Е	И	І	С	Ю
Є	А	С	Х	Г	Д	Ч	З	Р	Д
Е	Х	Р	Т	А	Г	А	І	П	Е
Д	І	П	В	Н	В	Ї	Р	О	Й
Г	В	О	А	С	Б	В	К	Н	Ч
В	Й	Н	Р	Т	А	І	И	М	Ц
Б	Ї	М	И	В	Ь	Р	И	Л	Х
А	І	Л	Н	О	Я	У	З	К	Ф

ОПОВІДАННЯ

ЩАСТЯ СВІТИТИ ЛЮДЯМ

Злива спричинила багато неприємностей у селі. То тут, то там лежали повалені дерева. Надходив вечір, а світла не було. Настуся згадала, що зовсім недавно вони з мамою купили свічку, і почала шукати її. Нарешті, знайшлась! Дівчинка розрізала свічку на чотири частини, запалила одну з них, а решту віднесла сусідам.

– Доню, ти сьогодні зробила щасливими наших сусідів, ти подарувала їм світло в темряві, – сказала мама і ніжно подивилася на доньку. – Найбільше в світі я хотіла б, щоб у своєму житті ти була світлим промінчиком для інших.

Настуся не розуміла:

– Невже я можу стати промінчиком, адже я дівчинка?

– Зможеш, якщо будеш слухняною Ісусові Христу, якщо ти цього захочеш. Коли Спаситель ще жив на землі, то світлим людям, він показував приклад, як потрібно жити, щоб не засмучувати Бога і бути щасливим. І ти намагайся брати приклад з Нього. Можливо, з тебе будуть сміятися, ти

будеш натрапляти на різні труднощі та випробування. Але не дозволяй нікому і нічому позбавити тебе дорогоцінної дружби з Ісусом. Перед тим, як залишити нашу землю, Він сказав: «Ось Я перебуватиму з вами повсякденно, аж до кінця віку», – тобто, пообіцяв, що завжди буде з нами. Розповідай Йому про свої почуття і тривоги. Щоденно дякуй за все, що трапляється у твоєму житті, за радісне і сумне. Допомогай кожному, хто потребує твоєї підтримки. Прокидайся з думкою: чим можу я сьогодні бути корисною? Кому можу сьогодні посвітити, щоб хтось побачив світло в темряві і захотів прийти до джерела цього світла – Бога? А Він обіцяє: того, хто дійде, чекає велика нагорода – вічне життя з Ним.

ВАРТО ЗНАТИ

ПЕТРІВКА

Як правильно її провести?

Насамперед під час Петрового посту треба частіше бути на Богослужіннях. Не можна виправдовувати свою відсутність різноманітними особистими обставинами, можливостями і неможливостями. Звичайно, ніхто не може відвідувати всі відправи. Але на деяких із них може побувати кожен. Передусім – це суботні і недільні служби. Упродовж посту необхідно, щоби хоча б один день був присвячений таїнствам Сповіді й Причастя. І при цьому не можуть бути переконливими жодні посилання на умови життя, нестачу часу і таке інше. Усе залежить лише від серйозності нашого ставлення до релігії. Піст цього року триватиме п'ять тижнів і для того, щоби хоч декілька разів протягом цього часу прийти у храм, необхідні мінімальні умови. Та позбавляючи себе цих кількох разів, ми позбавляємо себе не лише краси й глибини православних Богослужінь, але й значення посту, того, що робить його дієвим.

Утримання від тваринної їжі не є суто християнською практикою: воно притаманне й іншим релігіям, цими питаннями займається дієтологія. Зрештою, люди можуть

тримати піст з економічних причин... У чому ж суть посту християнського? Піст як фізичне позбавлення чи обмеження в їжі нічого не вартий без його другого – духовного складника. Духовний бік посту полягає в тому, щоби ми весь наш постовий подвиг зосередили на Богові, прагнули до Нього.

Ми повинні через полегшення тіла відчувати Його присутність у своїй душі. Постом і молитвою ми позбавляємося усього недоброго і нечистого. Але при цьому варто тверезо розраховувати свої духовні сили й фізичні можливості, щоби через неміч не залишити піст, почавши постити надмірно. Кожен, хто хоч раз випробував на собі практику посту, знає, що розумний піст не послаблює нас, а створює легкість, зібраність, тверезість, радість і чистоту.

Урешті-решт, ми повинні жити так, щоби це не суперечило посту. У давнину в православних країнах саме суспільство створювало постову атмосферу, підпорядковувалося відомому ритмові життя, певним правилам: про це нагадував особливий постовий звук церковних дзвонів, були зачинені всі звеселяючі заклади, припинялись великосвітські прийоми. Ми не живемо в православному суспільстві. Світ, який оточує нас, не змінюється під час посту. Тому від нас вимагається особливе зусилля, необхідно ще раз обдумати взаємозв'язок між внутрішнім релігійним життям і його зовнішніми проявами.

Насамперед це стосується сім'ї, де формується основа, стрижень світогляду людини, що особливо важливо для дітей. І перший постовий звичай, який повинен прищеплюватися в сім'ї, – це обмеження перегляду телепрограм. Наше життя переповнене інформацією, увесь світ входить у наш дім з телеекранів. І потрохи елементарний досвід внутрішнього життя, краса реального світу просто зникають, людина втрачає здатність насолоджуватися тишею, здатність до молитовного зосередження, та й до молитви взагалі.

Але тиша, створена відсутністю світського шуму, не повинна бути порожньою. Душа наша живиться молитвою, проте й розум теж потребує живлення. Було б добре заздалегідь намитити для себе список книг, які корисно було б прочитати. Церква чекає, що під час посту збагатиться наш духовний та розумовий внутрішній світ. Читання й духовні роздуми дають людині можливість відчувати цей внутрішній світ і його радість.

Щодо тривалого періоду, який доводиться проводити під час посту поза домівкою, то не можна дати конкретного рецепту. Варто лише пам'ятати, що піст – це і час пошуку змісту: професійного життя, стосунків з іншими людьми, змісту життя. І якщо наша віра має для нас якусь значення, вона повинна бути узгоджена з життям у всіх його складнощах.

Підготував Андрій ГНАТЮК

ОФІЦІЙНО

Ієромонаха Марка (Левківа) звільнено від обов'язків намісника чоловічого монастиря Різдва Христового у Луцьку (указ № 53/1 від 4 травня 2007 р.).

Ієромонаха Святополка (Канюку) призначено намісником чоловічого монастиря Різдва Христового у Луцьку (указ № 54 від 4 травня 2007 р.).

Протоієрея Йосипа Засанського звільнено від обов'язків настоятеля парафії Великомученика Димитрія Солунського в с. Білин і Апостола Йоана Богослова в с. Охнівка Володимирського дек. із зарахуванням поза штат і правом переходу в іншу єпархію (указ № 54/1 від 8 травня 2007 р.).

Черницю Наталію (Кудрянську) призначено псаломницею собору Різдва Христового у Володимирі (указ № 55 від 15 травня 2007 р.).

Священника Петра Яйчука призначено настоятелем парафії Різдва Пресвятої Богородиці в с. Грушів Іванічівського дек. (указ № 57 від 21 травня 2007 р.).

Ієромонаха Святополка (Канюку) звільнено від обов'язків казначера чоловічого монастиря Святителя Миколая Чудотворця в с. Жидичин Ківерцівського р-ну (указ № 58 від 23 травня 2007 р.).

Диякона Івана Марченка призначено казначеем чоловічого монастиря Святителя Миколая Чудотворця в с. Жидичин Ківерцівського р-ну (указ № 59 від 23 травня 2007 р.).

Протоієрея Олександра Лосева призначено настоятелем парафії Святого Йоана Хрестителя в с. Нові Червища та Великомучениці Варвари в с. Рудка Червинська Камінь-Каширського дек. (указ № 60 від 29 травня 2007 р.).

Зі священника Андрія Манькута знято заборону в священнослужінні з правом переходу в іншу єпархію (указ № 61 від 31 травня 2007 р.).

ВІТАННЯ

Нагородя:

священника Михайла Стрільчука, настоятеля парафії Успіння Пресвятої Богородиці в с. Буркачі Горохівського дек., 17 травня нагороджено золотим наперсним хрестом.

Ювілеї:

протоієрею Вікторові Марчишаку, настоятелю парафії Покрови Пресвятої Богородиці в с. Зелена Ковельського райдек., 4 червня – 45 років;

священнику Григорієві Федоріву, настоятелю парафії Воздвиження Хреста Господнього в с. Шельвів та Святих Бориса й Гліба в с. Марковичі

Локачинського дек., 5 червня – 30 років;

священнику Володимирові Удуду, настоятелю парафії Архистратига Михаїла в с. Воля Ковельська та Великомученика Пантелеймона Цілітеля в Люблинці Ковельського райдек., 11 червня – 25 років;

священнику Андрієві Закидальському, маневіцькому деканові, 13 червня – 5 років священнического служіння;

протоієрею Іванові Гижичкому, настоятелю парафії Святителя Миколая Чудотворця в с. Журавичі

Цуманського дек., 16 червня – 15 років священнического служіння;

протоієрею Сергієві Січкару, настоятелю парафії Вознесіння Господнього в с. Оздів, Луцького райдек., 16 червня – 10 років священнического служіння;

священнику Стефанові Трефлеру, настоятелю парафії Різдва Пресвятої Богородиці в с. Пустомити Горохівського дек., 16 червня – 5 років священнического служіння;

священнику Назарові Бабію, капеланові обласної клінічної лікарні, 20 червня – 25 років.

Щирозаочно вітаємо священнослужителів із вагомими життєвими подіями!

ОГОЛОШЕННЯ

Волинська духовна семінарія оголошує набір студентів на I курс денної та заочної форм навчання. До семінарії приймаються особи чоловічої статі віком до 35 років з середньою освітою, неодружені або одружені першим шлюбом. Термін навчання 4 роки; випускники одержують дипломи бакалавра Богослів'я. Вступні іспити: біблійна історія, катехізис, церковний устав, церковний спів, диктант, співбесіда.

При семінарії діє регентське відділення денної та заочної форм навчання, яке готує регентів церковних хорів і вчителів християнської етики. Приймаються особи чоловічої і жіночої статей віком до 45 років із базовою або повною середньою освітою. Термін навчання 3 роки. Вступні іспити: спів, диктант, співбесіда.

Протягом навчання вихованці забезпечуються житлом, триразовим харчуванням та можливістю користуватися бібліотекою.

Документи приймаються до 18 серпня. Вступні іспити 21–22 серпня.

Докладнішу інформацію можна одержати в канцелярії семінарії за адресою: Луцьк, Градний узвіз, 5. Тел.: (0332) 72-32-12, 72-44-77, 72-60-72.

Запрошуємо взяти участь у роботі Всеукраїнської історико-краєзнавчої наукової конференції «Минуле і сучасне Волині та Полісся. Луцька міська громада: історія, традиції, люди», яку у вересні 2007 року проводять Волинська духовна консисторія, Луцька міська рада, Волинський державний університет імені Лесі Українки, відділення Інституту дослідів Волині, Волинський інститут післядипломної педагогічної освіти, Волинський краєзнавчий музей, Державний архів Волинської області, Волинське крайове братство Святого апостола Андрія Первозваного (Луцьке Хрестовоздвиженське), Волинське обласне товариство краєзнавців. Захід присвячено 16-й річниці незалежності України, 510-й річниці надання Луцьку магдебурзького права і 390-й річниці Луцького братства. Про напрями роботи, вимоги до матеріалів, умови участі тощо – дізнавайтесь за тел. 4-25-91, 4-56-19, 4-71-52.

8–9 червня – проща до **Маняви** (Івано-Франківська обл.): Скит – джерело «Сльоза Божої Матері» – водоспад Святого Духа. Зголошуватися до 7 червня. Виїзд 8 червня о 23.30 від

Свято-Троїцького собору. Повернення – 9 червня о 22.00. Вартість поїздки 65 грн.

10 червня – паломництво до **Берестечка** з нагоди відпустового свята та 356-річчя Берестецької битви (Патріарша Літургія за участю єпископа Михаїла). Зголошуватися до 9 червня. Виїзд о 7.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення о 18.00. Вартість поїздки 30 грн.

15–16 червня – Богомілля до святинь **Києва**: Печерська лавра – Введенський монастир – Видубицький монастир – Іонівський монастир – Михайлівський Золотоверхий монастир – Володимирський собор (Патріарша Служба). Зголошуватися до 14 червня. Виїзд 15 червня о 23.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення – 16 червня о 23.30. Вартість поїздки 95 грн.

23 червня – проща до святинь **Володимира**: собор і монастир Різдва Христового – Юрїївська церква – Василівська церква – Успенський собор – Зимненський монастир. Зголошуватися до 22 червня. Виїзд о 7.00 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення о 21.00. Вартість поїздки 30 грн.

30 червня – паломництво до **почаївських святинь**: Почаївська лавра – лаврський скит – монаше кладовище – джерело праведної Анни. Зголошуватися до 29 червня. Виїзд о 6.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення – о 19.00. Вартість поїздки 30 грн.

1–10 липня – Богомілля до святинь **Криму**: Бахчисарай (Успенський монастир, Качі-Кальйон-Печерний монастир), Севастополь (Херсонес, Володимирська церква, Георгіївський монастир, Новоспаский скит), Балаклава (Інкерманський монастир), Сімферополь (Троїцький монастир, Петро-Павлівський собор, Свято-Троїцький собор – мощі Луки, тантина Єлени й Константина), Судак (Топловський монастир). Зголошуватися до 20 червня. Виїзд 1 липня о 16.00 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення – 10 липня о 18.00. Вартість (проїзд, проживання та екскурсії) – 450 грн.

У всі поїздки необхідно мати з собою посуд для води і (за бажанням) одяг для занурення у воду. Докладніша інформація та реєстрація – за тел. (03322) 5-42-50.

Виконуємо реставрацію та розпис храмів, а також реставрацію, позолоту, посріблення свхаристійних наборів: чаш, дискосів, лжиць і т. ін. Тел. (050) 660-53-19.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ
Часопис Волинської єпархії Київського Патріархату
Передплатний індекс: 91241
Засновник і видавець –
Управління Волинської єпархії Української
Православної Церкви Київського Патріархату.
<http://www.pravoslavja.lutsk.ua>
Адреса редакції: 43025, м. Луцьк,
Градний узвіз, 1. Тел./факс: (0332) 72-21-82
pres-sluzhba@ukr.net

Свідоцтво про державну реєстрацію:
ВЛ №219 від 03.08.2004 р.
Віддруковано у МП «Зоря».
м. Луцьк, просп. Волі, 2, тел.: 8 (03322) 4-60-38
Наклад 7000 пр. Ціна за домовленістю.
Зам. № 58 від 07.06.2007 р.

Головний редактор Андрій ГНАТЮК
Редакційна колегія:
прот. Віталій СОБКО (заст. головного редактора), **свщ. Андрій РОТЧЕНКОВ** (редактор дитячої сторінки), **Ірина ДАЦЮК** (художній редактор), **Віктор ГРЕБЕНЮК** (літературний редактор), **Святослав КОНОНЕЦЬ** (верстка, ТЗОВ «ІНЦІАЛ»), **Галина МЕЛЬНИК** (набір).

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього є обов'язковим. Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.